

***Ignacy
Pieńkowski***

Zdjęcie na okładce — AUTOPORTRET (kat. 20)

Muzeum Okręgowe w Białymstoku

Ignacy Pieńkowski

1877–1948

wystawa malarstwa

lipiec – sierpień

w Muzeum Okręgowym w Białymstoku

wrzesień – październik

w Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu

Białystok, 1977

Muzeum Okręgowe w Białymstoku

Ignacy Pieńkowski

1877-1948

92; 75; 061.6

Ake. 143/77-D

Muzeum Okręgowe w Białymstoku
wzrost - potężnik
w Muzeum Rolnictwa im. K. Kłosa w Tychanowie

Białystok, 1977

WSTĘP

Wystawa malarstwa Ignacego Pieńkowskiego zorganizowana przez Muzeum Okręgowe w Białymstoku posiada specjalne znaczenie. Jej otwarcie zbiega się bowiem z setną rocznicą urodzin wybitnego polskiego Artysty, zmarłego przed prawie trzydziestu laty.

Ignacy Pieńkowski urodzony na ziemi białostockiej przez całe życie był swymi uczuciami i twórczością z nią związany. Na płótnach swoich utrwał uroki krajobrazu podlaskiego, rodzinnej wsi Dołubowa i Sutna, a u schyłku życia w dowód pamięci przekazał osiem obrazów do zbiorów tych muzeów, które położone są najbliżej miejsca Jego urodzenia. Tą drogą trzy obrazy wzbogaciły Muzeum Okręgowe w Białymstoku, a pięć znalazło się w posiadaniu Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu.

Obecna wystawa jest pierwszą monograficzną ekspozycją w Białymstoku prezentującą część bogatego dorobku Artysty. Do jej zorganizowania doszło dzięki życzliwości muzeów polskich: Muzeów Narodowych w Warszawie i Krakowie, Muzeum Okręgowego w Bielsko-Białej, Muzeum Górnośląskiego w Bytomiu, Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu, krewnych artysty: Anieli Mazanowskiej z Krakowa, Konstantego Pieńkowskiego z Warszawy, Kazimierza Świeżyńskiego z Warszawy oraz właścicieli prywatnych: Ryszarda Trześniowskiego z Warszawy, Bonawentury Kadei z Krakowa, Stanisławy Ostrowskiej z Warszawy, Henryki i Stanisława Augustynowicz-Ciecierskich z Krakowa, którzy byli łaskawi udostępnić dzieła Ignacego Pieńkowskiego białostockiemu Muzeum. Za zrozumienie i poparcie tej inicjatywy, okazaną pomoc i za społeczną postawę składam tą drogą podziękowanie.

Jan Jaskanis

Ignacy Pieńkowski urodził się 19 lipca 1877 w Dołubowie (ob. gm. Działkowiec), zmarł 6 września 1948 w Krakowie. Do 1892 przebywał i uczył się w domu rodzinnym, następnie dwa lata studiował w warszawskiej Klasie Rysunkowej u W. Gersona, w latach 1895—1898 w krakowskiej Szkole Sztuk Pięknych pod kierunkiem T. Axentowicza, L. Wyczółkowskiego, krótko też był uczniem J. Stanisławskiego. W 1898 lub 1899 wraz z W. Weissem i J. Bukowskim wyjechał na kilka tygodni do Monachium, stąd udał się do Paryża, gdzie wstąpił do Akademii Juliana. W międzyczasie zwiedzał muzea, interesował się przede wszystkim sztuką P. A. Renoira, P. Gauguina. Po powrocie do Krakowa w 1901 poślubił Józefę (Józefinę) z Rogoszków późniejszą Colonne-Walewską. Odbywał wędrowki w Tatry polskie, węgierskie i na Słowację. Od 1906 przebywał ponownie w Paryżu. Zwiedził Bretanię i południe Francji, interesował się malarstwem H. Matisse'a. Stąd wyruszył do Włoch, we Florencji m. in. kopiował obraz Tycjana „Portret Katarzyny Cornaro” znajdujący się w Galerij Uffizzi, odbył podróż po Sycylii. Do kraju wrócił w 1909, zamieszkał w Warszawie, przebywał też w Dołubowie i na Grodzieńszczyźnie. W tymże roku został powołany na profesora Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie, w której pracował do 1914. W tym czasie wchodził w skład komitetu budowy Szkoły Sztuk Pięknych wznoszonej z fundacji E. Kierbedziowej. W 1910 został członkiem krakowskiego Towarzystwa Artystów Polskich „Sztuka”, w dwaście lat później był jego prezesem, a w latach trzydziestych skarbnikiem i sekretarzem. W 1914 otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego i katedrę w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, po ustępującym z niej L. Wyczółkowski. Wybuch I wojny światowej zastał artystę w Warszawie i uniemożliwił objęcie propono-

wanego stanowiska. W roku następnym poślubił w Niemirowie (ob. gm. Mielnik) Irenę Ostrowską i odbył podróż do Moskwy w celu organizacji tam wystawy sztuki polskiej. W Rosji przebywał do 1918, szczególnie na Krymie w Jałcie, Alupce i Eupatorii. Przez Odesę i Kijów wrócił do Krakowa, objął katedrę rysunku, potem malarstwa w tamtejszej Akademii. Od 1924 przez następne dziesięć lat był członkiem komitetu redakcyjnego „Sztuki Piękne”. W grudniu tego roku na zaproszenie konsula polskiego wyjechał do Brazylii i przebywał tam w roku następnym. Zwiedził Rio de Janeiro, S. Paulo, St. Maria i Kurytybę, gdzie został przyjęty na członka Towarzystwa im. T. Kościuszki. Po powrocie, będąc w Krakowie w 1927 uczestniczył w bojkocie artystów przeciwko krakowskiemu Towarzystwu Przyjaciół Sztuk Pięknych. W końcu roku wyjechał do Pragi jako współorganizator wystawy sztuki polskiej. W 1928 został członkiem Towarzystwa „Manes”, grupującego artystów plastyków czechosłowackich.

W 1930 otrzymał nominację na profesora zwyczajnego. W czasie pracy dydaktycznej w Akademii pełnił szereg funkcji w komisjach uczelnianych, odbywał plenery ze studentami najczęściej w Zakopanym, w Jastrzębiej Górze i na Helu. W 1932 jako delegat krakowskiej ASP wziął udział w posiedzeniu komitetu przyznającego nagrodę artystyczną m. Łodzi (nagrodę otrzymał W. Strzebiński).

Od momentu podjęcia studiów do II wojny światowej artysta przebywał często w rodzinnych stronach w Dołubowie i Sutnie nad Bugiem w 1911—1915, 1918—1924, 1933—1936, 1938—1939, w Mielniku n/Bugiem 1929 i Gładyszynie k/Pułtuska 1923, w Bacikach k/Siemiatycz 1933, Krzesku k/Międzyrzecz 1934—36, ponadto w

Czorsztynie-Niedzicy 1931, wszędzie każdą wolną chwilę poświęcał swojej twórczości. W latach okupacji mieszkał w Krakowie, 1940 krótko przebywał w Warszawie, prowadził tajne nauczanie, a od 1945 ponownie podjął pracę pedagogiczną w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Za prace swe uzyskał szereg nagród, w czasie studiów: pieniężną za pracę konkursową, trzy srebrne medale i dwie pierwsze nagrody konkursowe. W 1929 Mały Złoty Medal, 1937 Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski oraz Srebrny Medal na Międzynarodowej Wystawie Sztuki i Techniki w Paryżu. W 1939 Srebrny Medal za długoletnią służbę w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Prace Ignacego Pieńkowskiego były nabywane przez instytucje w kraju i za granicą oraz przez osoby prywatne. W 1924 Departament Sztuki ówczesnego Ministerstwa zakupił do zbiorów państwowych pozycję pt. „Obraz”, w trzy lata później z wystawy sztuki polskiej w Pradze do publicznych zbiorów rządowych nabyto dzieło „Wiosna”, a z ekspozycji prezentowanej w Szwecji zakupiono obraz „Rio de Janerio”. W 1933 artysta przekazał Zarządowi Funduszu Kultury Narodowej obraz „Palmowa Niedziela”, czasowo umieszczony w Pałacu Rady Ministrów, obecnie w zbiorach Muzeum Narodowego w Warszawie.

Pozycje malarskie Pieńkowskiego znajdują się w wielu muzeach: Narodowych w Warszawie i Krakowie, Muzeum Okręgowym w Bielsko-Białej, Muzeum Górnośląskim w Bytomiu, Muzeum Okręgowym w Białymstoku, Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowie oraz w kolekcjach prywatnych w kraju i za granicą.

*

W dziejach sztuki polskiej pierwszej połowy naszego stulecia nazwisko Ignacego Pień-

kowskiego znalazło już trwałe miejsce. Zyskał je mianem nieprzeciętnego artysty i wielce zasłużonego pedagoga. Był bowiem zawsze wśród tych, którzy swoją pracą kształtowali oblicze sztuki minionego półwiecza, budzili społeczną aktywność towarzystw i związków artystycznych. Pieńkowski, wieloletni i zasłużony członek Towarzystwa „Sztuka”, zespołu redakcyjnego wydawnictwa „Sztuki Piękne”, piastował również szereg funkcji w zarządzie Związku Artystów Plastyków, a ponadto należał do licznych towarzystw artystycznych za granicą. Związany z młodzieżą jako nauczyciel i wychowawca w szkołach sztuk pięknych Warszawy i Krakowa, nieprzerwanie przez okres trzydziestu ośmiu lat był jej niewątpliwym opiekunem. Z jego pracowni wyszli znani w okresie międzywojennym malarze: Wacław Wąsowicz, Karol Larisch, Jerzy Wolff, Paweł Dadlez, Adam Marczyński, Jan Cybis i wielu innych. Za osiągnięcia artystyczne, pracę pedagogiczną i propagowanie kultury plastycznej był wielokrotnie odznaczany medalami i dyplomami.

Różnorodne i absorbujące zajęcia wykształciły w nim wysoko rozwiniętą dyscyplinę wewnętrzną, systematyczność i obowiązkowość. Rzetelna praca stała się jego nakazem, wymagał jej od innych, lecz w pierwszej kolejności od siebie. Swój warsztat artystyczny doskonalił przez całe życie, nie tylko przez częste obcowanie z malarstwem minionych epok, ale także poprzez codzienną pracę. Nigdy nie rozstawał się ze szkicownikiem i zawsze znajdował czas, by zasiąść przed sztalugą.

Plon bogatego dorobku sięga ponad 250 obrazów olejnych, akwarel, obejmuje również szereg rysunków mieszczących się w zwartych szkicownikach i na luźnych kartach. Wiele notatek z opisem tematu i barw, znaleźć można na przypadkowych kartkach, które artysta niekiedy

wykorzystywał w trakcie realizacji podjętego problemu malarskiego.

Już od momentu wkroczenia na samodzielną drogę artystyczną, Pieńkowski wiele ze swych prac prezentował w salonach wystawienniczych kraju i poza jego granicami. Brał także udział w imprezach międzynarodowych: w Paryżu, Wiedniu, Wenecji. Do dziś udało się zarejestrować około 100 wystaw, a szeregu z nich był współorganizatorem. Żadna jednak z nich nie dotarła na ziemię północno-wschodniej Polski, do miejscowości najbliższej położonych miejsca urodzenia artysty — Dołubowa. Tu we wsi wznosił się stary, rodzinny, drewniany dwór, otoczony wiekowymi drzewami, a w lecie kwitnącym ogrodem. W nim spędził dzieciństwo i wczesną młodość, stąd wyniósł najszlachetniejsze patriotyczne uczucia pielęgnowane przez seniorów rodziny-uczestników powstania styczniowego. Matka Wiktorja z Władyczańskich nauczyła syna miłości do ojczyzny i kochania tego wszystkiego co wiązało się z domem, ziemią, na której wzrastał. Na krajobrazie podlaskim kształtował swoją wrażliwość, dostrzegał barwy i formy zmieniające się w przyrodzie, a potem już jako dojrzały artysta składał mu hołd w postaci licznych tytułów swoich płócien. Rozbudzony na ziemi białostockiej talent, rozwinięty na gruncie warszawskim i krakowskim, wykrystalizowany w toku dalszej nieprzerwanej pracy, wydał plon w dziełach składających się na bogatą spuściznę artystyczną.

Zainteresowania Ignacego Pieńkowskiego były bardzo szerokie. Tematyka obejmowała: pejzaże, martwe natury, portrety, akty, rzadziej sceny religijne i rodzajowe. Opracowywał je w konwencji realistycznej, precyzował konkretnie, czytelnie i jasno. Wszystkie płótna zwracały uwagę licznymi pomysłami kompozycyjnymi i stosowaniem różnorodnej palety kolorystycznej.

Przedstawienia krajobrazowe najczęściej wiązały się z miejscowościami, w których artysta przebywał. Były to motywy wywołane nastrojem otaczającej przyrody nadbużańskiego, górskiego, morskiego, brazylijskiego albo krymskiego pejzażu. „Krajobraz nad Wisłą”, „Krajobraz leśny”, „Krajobraz nad Bugu”, „Giewont”, „Morze z Kurytyby”, „Pejzaż z Alupki” i szereg innych, stanowią przykłady ciągłego zainteresowania naturą i właściwego doboru barw. W toku ich realizacji, artysta niekiedy prznosił na płótno zbędne szczegóły występujące w polu widzenia i zatraczał poczucie zjawisk zachodzących w przyrodzie.

W dorobku twórczym Pieńkowskiego wiele miejsca zajmują martwe natury i kwiaty. Należały one do ulubionych tematów, które pozwalały pełniej operować układami kompozycyjnymi, wykazać szerszą skalę środków warsztatowych. Zmieniające się barwy kwiatów i owoców dawały znaczną możliwość w stosowaniu ciekawej, coraz to innej harmonii kolorystycznej. Powtarzające się w obrazach motywy ceramicznych dzbanów z kwiatami, naczyń i mis z owocami, ustawionych na tle pasiastych, kraciastych tkanin, rozwieszonych wzorzystych kotar, za każdym razem przekształcały się w nowe, barwne rozwiązania konstrukcji obrazów.

Martwe natury współtowarzyszyły niekiedy scenom rodzajowym, a najczęściej portretom. Uzupełniały wnętrza saloników i buduarów, towarzyszyły aktom kobiecym. Artysta chętnie malował postacie sobie bliskie: „Portret żony”, „Portret żony malarza”, oraz takie, które w jakiś szczególny sposób budziły jego zainteresowanie, ujmowały urodą lub życiem wewnętrznym. Czasem były to postaci z ludu, czego przykładem są obrazy: „Wiejska dziewczyna”, „Góralki z Podhala”. Z wielką wrażliwością odnosił się artysta do swoich modelek w aktach kobiecych.

Podkreślał indywidualny ich charakter, odpowiednio dozował środki warsztatowe, starannie opracowywał szczegóły im towarzyszące, wnętrza zdobione drobiazgami. Łagodny modelunek portretów i aktów, miękki, dyskretny ale zawsze czytelny rysunek, czasem ciepłe, to znów nasycone, żywe i czyste barwy wypełniały płaszczyznę obrazu. Podobne rozwiązania stosował do licznych portretów własnych. „Autoportret z pierrotem”, „Portret własny z koniem”, „Autoportret z paletą”, pochodzące z różnych okresów życia, posiadają pogłębiony wyraz psychologiczny, głęboki nastrój i powagę.

Niejednokrotnie podkreślana silna indywidualność Pieńkowskiego wyróżniała go spośród wielu artystów tamtej epoki. Indywidualność tę budował w trudzie zdobywanych doświadczeń, nieustannej obserwacji wszelkich przejawów życia, rzetelnej pracy i dociekliwości w poznawaniu prawideł rządzących każdym zjawiskiem zachodzącym w świecie. Należał do ludzi Młodej Polski, czynnych i buntowniczych. Był uczniem znakomitych malarzy: Teodora Axentowicza, Leona Wyczółkowskiego, Jana Stanisławskiego. Znał prądy i kierunki sztuki europejskiej, szczególnie interesował się szkołą francuską, malarstwem Pierre-Auguste'a Renoira, Paula Cezanne'a, Paula Gauguina i Henri Matisse'a. Wielki szacunek i podziw jaki żywił dla swych nauczycieli i mistrzów nie odegrały zasadniczej roli w jego dorobku artystycznym. Nie wyczuwa się bowiem w nim wyraźnych wpływów, czy też bezkrytycznego naśladownictwa. Niektóre dzieła, szczególnie martwe natury, zdradzają co prawda

związki z kubizującymi formami cezanowskimi, a inne tematy — impresjonistyczne zestawienia barwne, to jednak powstały one w wyniku poszukiwań, badań i doświadczeń, w drodze własnych przemyśleń i dążeń do osiągnięcia nowych wartości artystycznych. Zarówno w doborze tematów jak też konstruowaniu przestrzeni w obrazach, a czasem w prowadzeniu rysunku Pieńkowski dążył do indywidualnych rozwiązań. Sztuka jego choć mieszcząca się w młodopolskim nurcie plastyki polskiej, w malarstwie polskiego postimpresjonizmu jest prosta i czytelna, oddająca atmosferę twórczego niepokoju ludzi tamtej epoki.

Wystąpienia Pieńkowskiego w pokazach dorobku krakowskiego Towarzystwa „Sztuka” zawsze spotykały się z żywym oddźwiękiem. Recenzje i omówienia wystaw zamieszczane w ówczesnej prasie przynosiły najczęściej pochlebne opinie. Zwracano w nich uwagę na ... „rzeczy świeże, w nowym i odmiennym ujęciu kolorystycznym”, lub też „... brawurowy, rozmyślnie krzykliwy w kolorycie, silny ale i twardy w wyrazie ... obraz” (M. Treter, Sztuki Piękne, R. II, 1925—1926, str. 180; R. III, 1926—1927, str. 152).

Wiele słów uznania, życzliwości na temat całokształtu twórczości, pięćdziesięcioletni wówczas artysta, zdobył u Franciszka Kleina (Sztuki Piękne, R. IV, 1927—1928, str. 41—52), który w podsumowaniu tak powiedział o Pieńkowskim: „... całe jego życie wypełniła sztuka. Poza nią nie miał innej pasji. Dla niej żyje jako artysta i jako człowiek”.

REPRODUKCIJE

*Portret zong
malarsa (hal. 83)*

Polanski (hal. 7)

Widok na jezioro z lasu i drzewami, widok z lasu na jezioro z drzewami.

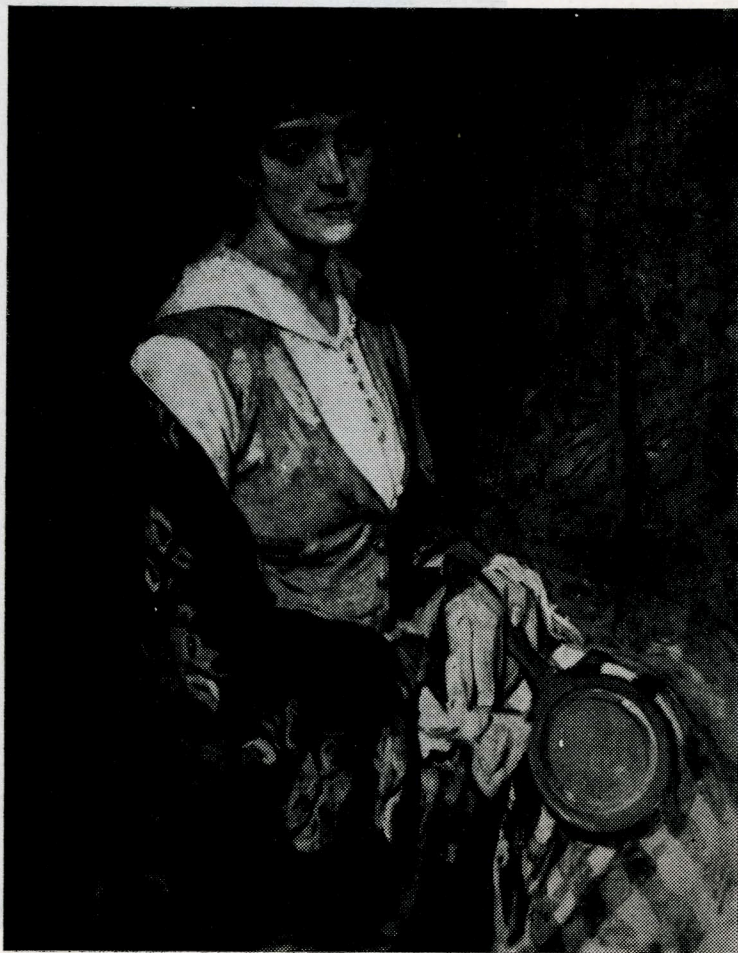
Widok z jeziora na las i drzewami, widok z jeziora na las i drzewami.

Pejzaż (kat. 19)

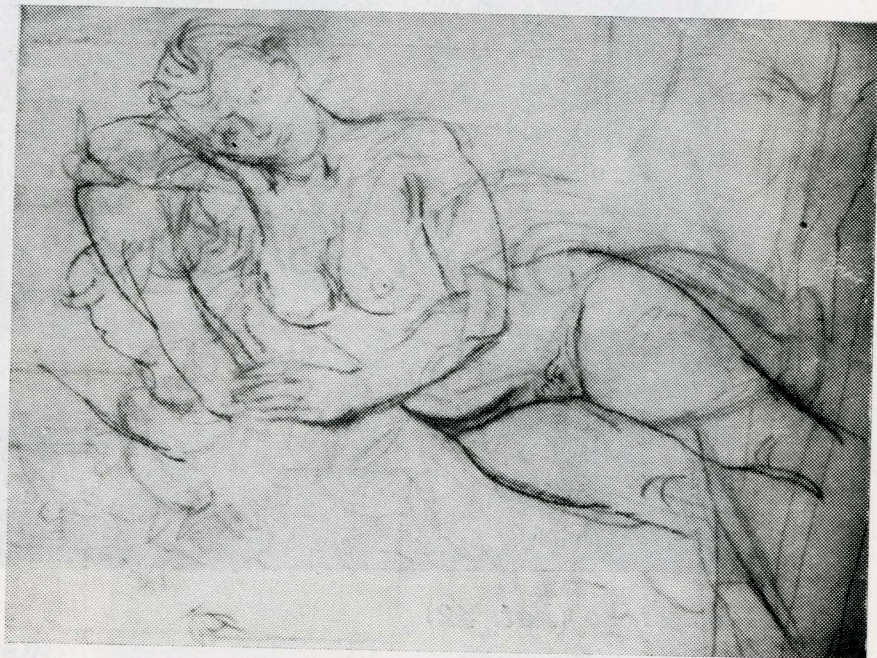

**Portret żony
malarza (kat. 62)**

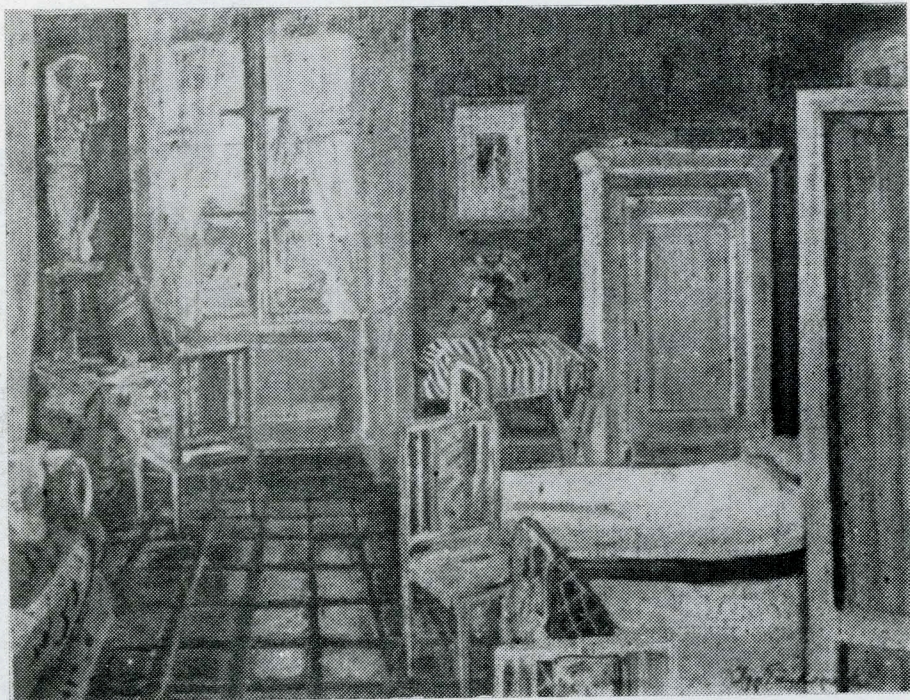

Cynie (kat. 40)

Akt (kat. 23)

Wnętrze (kat. 42)

Dama z ptakiem
(kat. 33)

Chimera - projekt
okładki (kat. 01)

*W przystani –
Widok Helu (kat. 41)*

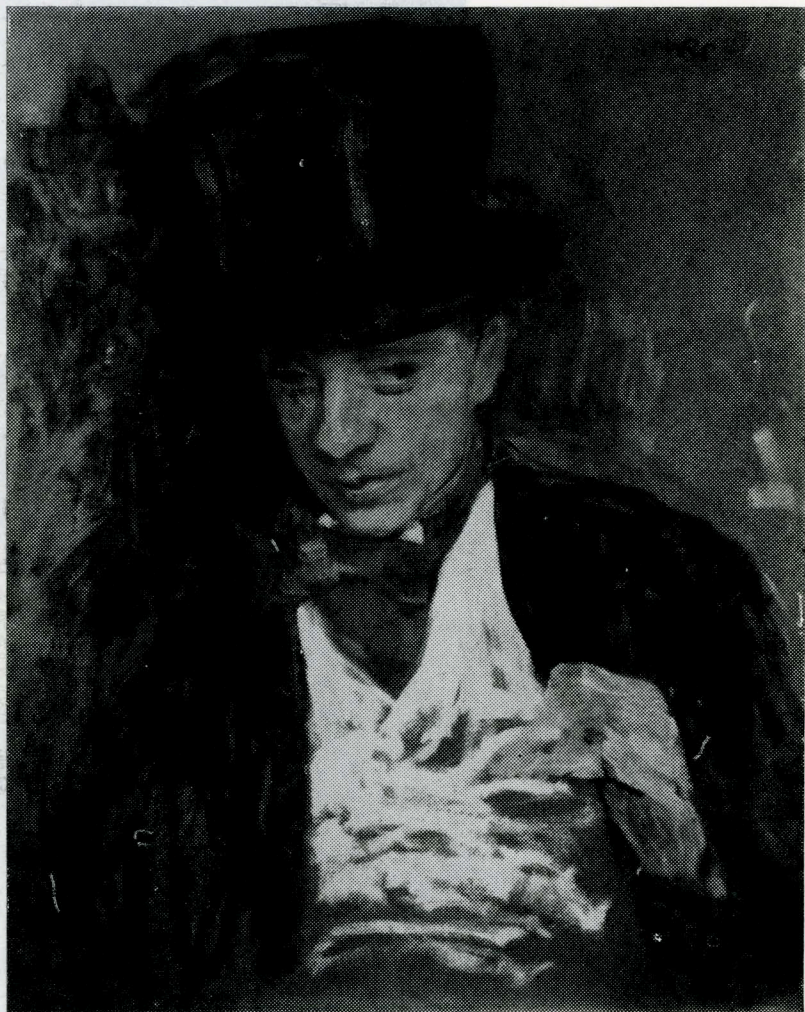

**Chimera – projekt
okładki (kat. 61)**

**Portret
I. Pieńkowskiego
wykonany przez
W. Weissa**

UDZIAŁ W WYSTAWACH

- 1898 Wystawa w Krakowie
- 1900 Wystawa sztuki międzynarodowej w Paryżu
- 1905 Nieustająca wystawa TPSP w Krakowie
- 1906 Wystawa w Salonie na Polu Marsowym w Paryżu
Wystawa TPSP w Krakowie
- 1907 Wystawa TPSP w Krakowie
Doroczna wystawa TZSP w Warszawie
- 1908 Wystawa TPSP w Krakowie
Salon TZSP w Warszawie
- 1910 Wystawa kolekcji prac I. Pieńkowskiego w TZSP w Warszawie
- 1911 Salon Triennale w Antwerpii
Wystawa Tow. Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
Wystawa TZSP w Warszawie
- 1912 Wystawa TPSP w Krakowie
Wystawa Tow. Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
Wystawa sztuki polskiej w Moskwie
- 1914 Wystawa TZSP w Warszawie
- 1915 Wystawa sztuki polskiej w Pałacu Sztuki w Wiedniu
Wystawa sztuki polskiej w Moskwie
- 1919 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
- 1920 XII Biennale w Wenecji
Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
- 1921 Wystawa sztuki polskiej w Paryżu
- 1922 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
Wystawa Tow. Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie (wystawiają.
F Pautsch i I. Pieńkowski)
- 1923 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
- 1924 Wystawa Tow. Artystów Polskich „Sztuka” w Miejskiej Galerii Sztuki
w Łodzi
Salon Warszawskiego Towarzystwa Artystycznego w lokalu Związku
Handlowców w Warszawie
- 1925 Wystawa indywidualna w S. Paulo i Kurytybie
Salon wiosenny TPSP w Krakowie
Salon Doroczny TZSP w Warszawie
- 1926 Wystawa objazdowa krakowskiego Związku Artystów Malarzy w Muzeum
Miejskim w Bydgoszczy, Grudziądzu i w auli gimnazjum w Chojnicach
XV Biennale w Wenecji
Wystawa Tow Artystów Plastyków „Sztuka” w TPSP w Krakowie
Salon Doroczny TZSP w Warszawie
Wystawa w Domu Sztuki przy Hotelu Europejskim we Lwowie

- 1927** Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w TZSP w Warszawie
 I wystawa Niezależnych przy ul. Sławkowskiej 12 w Krakowie
 Wystawa bieżąca w salach wystawy Niezależnych w Krakowie
 III Wystawa Niezależnych w Towarzystwie Rolniczym w Krakowie
 wystawę powyższą przeniesiono 6.VII do Pałacu Sztuki w Krakowie
 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” przy ul. Chełmińskiej
 w Toruniu
 Wystawa bieżąca w TPSP w Krakowie
 Wystawa sztuki polskiej w gmachu Ateneum w Helsingforsie (Hälsing-
 borg) Szwecja
 Wystawa sztuki polskiej w salach Towarzystwa „Manes” w Pradze
 Wystawa sztuki polskiej w Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych
 w Sztokholmie
- 1928** Wystawa sztuki polskiej w gmachu Secesji w Wiedniu
 Wystawa sztuki polskiej w Salonie Narodowym w Budapeszcie
 Wystawa TPSP w Krakowie
 Wystawa obrazów przeznaczonych do rozlosowania w Związku Artystów
 Plastyków w Krakowie
 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w TPSP w Krakowie
 Wystawa zbiorowa sztuki polskiej w salach Pallais des Beaux Arts
 w Brukseli
- 1929** Wystawa zbiorowa sztuki polskiej w Hadze
 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” przy Nowym Świecie
 w Warszawie
 Powszechna Wystawa Krajowa w Poznaniu
 Wystawa autoportretów w Związku Artystów Plastyków w Krakowie
 Wystawa w Towarzystwie „Manes” w Pradze (wystawiają I. Pieńkow-
 ski i J Pankiewicz)
 Wystawa bieżąca TPSP w Krakowie
- 1930** Wystawa sztuki polskiej pt. „Polski pejzaż i lud” w Miejskim Muzeum
 w Gdańsku
 Jubileuszowy Salon Krakowski TPSP w Krakowie
 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” we Lwowie
 Salon Listopadowy IPS w kamienicy Baryczków w Warszawie
 Wystawa polskiej sztuki w Pałacu Charlottenburg w Kopenhadze
 Wystawa polska 1830—1920—1930 w gmachu Jeu de Paume w Paryżu
- 1931** Salon Warszawski (tzw Listopadowy) w TPSP w Krakowie
 Wystawa malarska w sali Kasy Oszczędności w Tarnowie
- 1933** Wystawa jubileuszowa prac I. Pieńkowskiego w TZSP w Warszawie
 Wystawa „Jan Stanisławski i jego uczniowie” w TZSP w Warszawie
 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie

- 1934 Salon TPSP w Krakowie
Wystawa bieżąca TPSP w Krakowie
- 1935 Wystawa malarstwa polskiego grupy „Dziesięciu” w Cieszynie
Wystawa sztuki polskiej w Pruskiej Akademii Malarstwa w Berlinie
Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Warszawie
Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Katowicach
Wystawa TPSP w Krakowie
- 1936 Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
Wystawa „Kraków i ziemia krakowska” w TPSP w Krakowie
Wystawa letnia TPSP w Krakowie
- 1937 Międzynarodowa Wystawa Sztuki i Techniki w Paryżu
Wystawa konkursowa morską TZSP w Warszawie
Wystawa retrospektywna i konkursowa „Łowiectwo w sztuce polskiej” w TZSP w Warszawie
Salon doroczny TZSP w Warszawie
- 1938 Wystawa sztuki polskiej w Instytucie Carnegiego w Pittsburgu
- 1945 Wystawa malarstwa i rzeźby w TPSP w Krakowie
Wystawa Niezależnych w TPSP w Krakowie
- 1947 II Ogólnopolski Salon Zimowy TPSP w Krakowie
- 1948 Wystawa Okręgu Krakowskiego ZPAP w Krakowie
- 1949 III Wystawa Prac Polskich Artystów Niezależnych w Politechnice Warszawskiej
- 1950 Wystawa pośmiertna prac I. Pięnkowskiego w TPSP w Krakowie
Wystawa Tow Artystów Polskich „Sztuka” w Krakowie
- 1953 Wystawa „Krajobraz i życie wsi polskiej” TPSP w Krakowie
- 1954 Wystawa retrospektywna portretu polskiego w TPSP w Krakowie
- 1956 Wystawa „Polskie malarstwo akwarelowe od roku 1830 do 1956” w TPSP w Krakowie
- 1957 Wystawa „Jan Stanisławski i jego szkoła” w TPSP w Krakowie
- 1961 Wystawa jubileuszowa 50-lecia ZPAP w Krakowie
- 1968 Wystawa obrazów Ignacego Pięnkowskiego w 20-lecie zgonu artysty Profesora Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w 150-tą rocznicę tej uczelni w Muzeum w Bielsko-Białej

KATALOG WYSTAWY

1. Wiejska dziewczyna
pł., ol., 74×77
nr inw 128 299
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
w depozycie Ministerstwa Kultury i
Sztuki
2. Autoportret z pierrottem
pł., ol., 51,2×41,5
nr inw 131 340
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
3. Martwa natura
pł., ol., 50×67,5
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw 164 389
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
4. Rozplątywanie sieci
pł., ol., 58,5×85
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw 183 862
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
w depozycie Muzeum Narodowego w
Szczecinie
5. Martwa natura z rybami
pł., ol., 98×73
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw 184 897
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
6. Portret Mariana Wołowskiego
pł., ol., 150×100
sygn. Ig. Pieńkowski Warszawa 1900
nr inw 191 719
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
7. Martwa natura
pł., ol., 68×85
nr inw 211 940
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
8. Kwiaty
pł., ol., 46,5×37,5
nr inw 182 847
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
9. Półakt kobiety — studium
pł., na dykcie, ol. 33,5×48,2
sygn.. IP I.I
nr inw 232 772
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
10. Krajobraz nad Wisłą
pł., ol., 28×42
sygn.. Ig. Pieńkowski
nr inw 232 772
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
11. Fatyma
pł., ol., 68,5×47
sygn.: Pieńkowski
nr inw MNK 70 306
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
12. Portret żony
pł., ol., 89×130
sygn.. I. Pieńkowski 1907
nr inw MNK 73 446
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
13. Tivoli
pł., ol., 115×69
sygn. I. Pieńkowski 1901
nr inw MNK 152 129
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
14. Morze z Kurytyby
sklejka, ol., 17×26
nr inw MNK 301 576
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
15. Martwa natura (owoce)
pł., ol., 50,5×61
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw MNK 313 641
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie
16. Krajobraz leśny
pł., ol., 73,5×99,5
sygn.. I. W Pieńkowski
nr inw.. MNK 2744
wł. Muzeum Narodowe w Krakowie

- 17 Droga
pap., akw., 22×28
sygn.. I. Pieńkowski 96
nr inw S/282
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
18. Pejzaż
pap., akw., 23,5×31
sygn.. Pieńkowski koło Menala 96
nr inw S/284
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
19. Pejzaż
pap., akw., 23×29
sygn.. I Pieńkowski 96
nr inw S/285
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
20. Autoportret
pł., ol., 75×50
nr inw S/898
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
21. Znad Bugu — studium portretowe
pł., ol., 45×54
sygn.. I. Pieńkowski
nr inw S/897
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
22. Widok na Giewont
pł., ol., 65×85
sygn.. Ign Pieńkowski
nr inw.. S/896
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
23. Akt
pap., ol., 47,5×62
nr inw.. S/1132/1
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
24. Klęczący zakonnik
pap., węg., 63×48
nr inw.. S/1132/2
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
25. Anioł
pap., kredka., 63×48
nr inw S/1132/3
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
26. Akt
pap., węg., 65×49,5
nr inw S/1132/4
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
- 27 Akt
pap., węg., 62,5×48
nr inw S/1132/5
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
28. Starzec z podniesioną ręką
pap., węg., 63×48,3
nr inw S/1132/6
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
29. Chłopiec z królikiem
pap., węg., 60×43,6
nr inw S/1132/7
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
30. Portret młodej kobiety
pap., węg., pastel, 63,5×48
sygn.. I. P
nr inw S/1132/8
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
31. Postać świętego
pap., węg., 59,8×44
nr inw S/1132/9
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
32. Klęczący starzec
pap., węg., 62,5×47,6
nr inw S/1132/10
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
33. Dama z ptakiem
pap., węg., 46×37
nr inw. S/1132/11
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku
34. Portret starca
pap., węg., 63×47
nr inw S/1132/12
wł. Muzeum Okręgowe w Białymstoku

35. Portret własny z koniem
pł., ol., 150×115
sygn.. Ignacy Pieńkowski
nr inw S/2121
wł. Muzeum Okręgowe w Bielsko-Białej
36. Głowa młodej kobiety
pł. ol., 39×31
sygn. Ign. Pieńkowski
nr inw S/859
wł. Muzeum Okręgowe w Bielsko-Białej
37. Góralki z Podhala
pł., ol., 93×75
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw S/2122
wł. Muzeum Okręgowe w Bielsko-Białej
38. Pejzaż znad Bugu
pł., ol., 53×70
sygn. Ign. Pieńkowski
nr inw Sz. 3901
wł. Muzeum Górnośląskie w Bytomiu
39. Żniwa
pł., ol., 97×131
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw III/272
wł. Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu
40. Cynie
pł., ol., 61×49
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw III/273
wł. Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu
41. W przystani (Widok Helu)
pł., ol., 72×59,5
sygn.. Ign. Pieńkowski
nr inw III/274
wł. Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu
42. Wnętrze
pł., ol., 42×45
nr inw III/275
wł. Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu
43. Szklarnia w Krzesku k/Siedlec
pł., ol., 75×92
sygn.. I. Pieńkowski
nr inw III/276
wł. Muzeum Rolnictwa im. K. Kluka w Ciechanowcu
44. Portret Józefiny Ciecierskiej
pł., ol., 75×53
sygn.. I. Pieńkowski
wł. Stanisław Augustynowicz — Ciecierski, Kraków
45. Portret Henryka Ciecierskiego
pł., ol., 75×53
sygn. I. Pieńkowski
wł. Stanisław Augustynowicz — Ciecierski, Kraków
46. Pejzaż znad Bugu (Sutno)
pł., ol., 74×105
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. ks. Bonawentura Kadeja, Kraków
47. Pejzaż znad Bugu (Wajków 1)
pł., ol., 62×72
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. ks. Bonawentura Kadeja, Kraków
48. Pejzaż znad Bugu (Wajków 2)
pł., ol., 62×72
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. ks. Bonawentura Kadeja, Kraków
49. Krajobraz znad Bugu
pł., ol., 50×61
sygn.. I. Pieńkowski
wł. Aniela Mazanowska, Kraków
50. Przeprowadzka w nieznanie
pł., ol., 34×50
sygn.. Ign. Pieńk.
wł. Aniela Mazanowska, Kraków

51. Giewont
pap., akw., 26×33
sygn.. I. Pieńkowski
wł. Aniela Mazanowska, Kraków
52. Fragment wnętrza pokoju
pap., akw., 21×34
sygn.. I. Pieńkowski
wł. Aniela Mazanowska, Kraków
53. Cynie i owoce
pł., ol., 60×70
wł. Aniela Mazanowska, Kraków
54. Wnętrze pokoju
pł., ol., 26×33
wł. Aniela Mazanowska, Kraków
55. Dziewczynka z kogutem
pł., ol., 72×59
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Stanisława Ostrowska, Warszawa
56. Cynie
dykta, ol., 68×53
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Konstanty Pieńkowski, Warszawa
57. Martwa natura (Imbryk i jabłka)
pł., ol., 58×73
wł. Konstanty Pieńkowski, Warszawa
58. Pejzaż — Rozlewiska Bugu
pł., ol., 39×68
sygn.. I. Pieńkowski
wł. Konstanty Pieńkowski, Warszawa
59. Krajobraz podgórski
tekt., ol., 22×22
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Konstanty Pieńkowski, Warszawa
w depozycie Muzeum Rolnictwa im.
K. Kluka w Ciechanowcu
60. 74 wystawa „Sztuki” — projekt
plakatu
pap., pastel, 32,4×24
sygn.. Ignacy Pieńkowski, 1923
wł. Konstanty Pieńkowski, Warszawa
61. Chimera — projekt okładki
pap., węg., 32,4×24
sygn.. Ign. Pieńkowski
wł. Konstanty Pieńkowski, Warszawa
w depozycie Muzeum Rolnictwa im.
K. Kluka w Ciechanowcu
62. Portret żony malarza
tekt., ol., 100×81
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Kazimierz Świeżyński, Warszawa
63. Cyneraria i hiacynt
pł., ol., 73×93
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Kazimierz Świeżyński, Warszawa
64. Nagietki
dykta, ol., 52×41
wł. Kazimierz Świeżyński, Warszawa
65. Martwa natura
pł., ol., 50×70
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Kazimierz Świeżyński, Warszawa
66. Pejzaż z Ałupki (Krym)
tekt., ol., 36×42
na odwrocie napis: Łabędzie Krym
I. Pieńkowski
wł. Kazimierz Świeżyński, Warszawa
67. Fragment parku
tekt., ol., 25×34
sygn.. I. P
wł. Kazimierz Świeżyński, Warszawa
68. Fragment parku z pomnikiem
pł., na tekt., ol., 45×33
sygn. Ign. Pieńkowski
wł. Ryszard Trześniowski, Warszawa
69. Martwa natura
pł., ol., 68×56,5
sygn.. I. Pieńkowski
wł. Ryszard Trześniowski, Warszawa

1828

Tekst katalogu — Janina Hościłowicz
Zdjęcia — Jadwiga Żukowska, Wojciech Bogucki
Opracowanie graficzne katalogu — Aleksander Chomeczyk